

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 1 grudnia 2016 r.

Poz. 7436

UCHWAŁA NR 22/1192/2016 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W POZNANIU

z dnia 15 listopada 2016 r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 561) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu

stwierdza nieważność

uchwały Nr XVII/153/16 Rady Gminy Wierzbinek z dnia 25 października 2016 r. w sprawie zwolnień budynków z podatku od nieruchomości dla przedsiębiorców z tytułu realizacji inwestycji na terenie Gminy Wierzbinek w ramach pomocy de minimis.

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą doręczoną tutejszej Izbie w dniu 2 listopada 2016 r. Rada Gminy Wierzbinek powołując się na przepisy art. 18 ust. 2 pkt 8, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym i art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 poz. 716, z późn. zm.) zdecydowała o udzieleniu zwolnień z podatku od nieruchomości stanowiących pomoc de minimis.

Regionalna Izba Obrachunkowa w Poznaniu na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego zawiadomiła Przedstawiciela Gminy o wszczętym postępowaniu nadzorczym w odniesieniu ww. uchwały. Termin rozpatrzenia sprawy został wyznaczony na dzień 15 listopada 2016 r.

Rozpoznając sprawę przedmiotowej uchwały w dniu 15 listopada 2016 r., Kolegium ustaliło i zważyło, co następuje.

Stosownie do postanowień wynikających przepisu art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym, do wyłącznej kompetencji rady należy podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach.

Przepisem rangi ustawowej, zawierającym upoważnienie dla rady gminy do uchwalania aktu prawa miejscowego, jest art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, który zawiera delegację dla rady gminy do wprowadzenia, w drodze uchwały, innych zwolnień przedmiotowych niż określone w art. 7 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.

W § 2 ust. 1 uchwały postanowiono, iż:

„Zwalnia się z podatku od nieruchomości za dany rok kalendarzowy, w okresie od dnia 01 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. budynki lub ich części, stanowiące własność lub wieczyste użytkowanie podatnika, związane z prowadzeniem działalności gospodarczej”, co przesądza, że jest to zwolnienie udzielone na okres jednego roku i to w precyzyjnie zakreślonych ramach czasowych. Potwierdzeniem ograniczenia czasowego obowiązywania uchwały jest również postanowienie § 9 uchwały, w którym

ustalono, że „*Uchwała obowiązuje do dnia 31 grudnia 2017 r.*”. Następnie w postanowieniu § 2 ust. 2 uchwały określono warunki zwolnienia, w których m.in. ustalono, iż „*Prawo do zwolnienia dotyczy spełniających poniższe kryteria budynków lub ich części: nowo wybudowane budynki przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej pod warunkiem wykorzystywania ich do tej działalności - jeżeli zostały oddane do użytkowania po dniu 1 stycznia 2017 r.*”.

Przepis art. 6 ust. 2 określa, że jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem.

Skoro w uchwale zwolniono nowo wybudowane budynki związane z działalnością gospodarczą, dla których obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości powstaje od 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona – to zwolnieniem objęte zostaną tylko takie budynki, których budowa zostanie zakończoną do 31 grudnia 2016 roku, a tylko ich użytkowanie rozpocznie się po dniu 1 stycznia 2017 r.

W dalszej części uchwały (§ 6 ust. 1) określono, iż „*Warunkiem nabycia prawa do zwolnienia z podatku od nieruchomości, o którym mowa w niniejszej uchwale jest złożenie przez podatnika udokumentowanego prawidłowo wypełnionego wniosku w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku*”, co sugeruje, że zwolnienie ma charakter wieloletni, a nie jak wskazano w § 2 ust. 1 uchwały obejmuje rok podatkowy od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. Zatem uchwała jest wewnętrznie sprzeczna. Akt prawa miejscowego nie może zawierać postanowień niejasnych, w odniesieniu do zakresu praw wynikających z uchwały organu stanowiącego.

Zważyć należy, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, zatem jej uregulowania winny być formułowane w sposób czytelny, jasny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych. Kolegium Izby wskazuje, iż w orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że uchwała, jako akt prawa miejscowego powinna być zredagowana w taki sposób, aby była zrozumiała dla przeciętnego adresata. Adresat danego przepisu na jego podstawie powinien wiedzieć, w jaki sposób ma się zachować, a z kolei organ stosujący ten przepis powinien wiedzieć, w jaki sposób go zinterpretować. Przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny, tak by wynikało z niego, kto i w jakich okolicznościach oraz jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu. Adresat aktu nie może być zaskakiwany treścią nieostrych przepisów. Zakres uchwały powinien zapewnić taki sam poziom praw i obowiązków dla adresatów znajdujących się w identycznej sytuacji (por. wyrok WSA w Lublinie z 19.09.2008 r., sygn. akt II SA/Lu 485/08, www.nsa.gov.pl). Uchwały podejmowane przez organy samorządowe muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące i uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego (Wyrok WSA w Opolu z dnia 25 marca 2009 r., sygn. akt I SA/Op 37/09).

Brak jest podstaw prawnych do stanowienia o przejściu prawa do zwolnienia na inny podmiot w przypadku zmiany podatnika, co uczyniono w treści postanowienia § 7 uchwały w brzmieniu „*Zwolnienie udzielone w oparciu o niniejszą uchwałę podlega przejściu na inny podmiot jako kontynuacja zwolnienia jedynie wówczas, gdy nieprzerwanie od dnia przeniesienia własności lub posiadania nieruchomości, zabudowanej przedmiotowym budynkiem, objętym dotychczasowym zwolnieniem, spełnione są kryteria zwolnienia wskazane w niniejszej uchwale*”.

Przepisy prawa podatkowego nie przewidują „przejścia zwolnienia na inny podmiot” czy też „kontynuacji zwolnienia”. Zwolnienie dotyczy przedmiotu opodatkowania – nieruchomości, a nie podatnika. Rada Gminy mogła zdecydować o zwolnieniu z podatku od nieruchomości również w przypadku zmiany właściciela nieruchomości, lecz winna określić warunki korzystania ze zwolnienia przez nowego właściciela nieruchomości.

Należy również zauważyć, że w postanowieniu § 6 uchwały określono, iż warunkiem nabycia prawa do zwolnienia z podatku od nieruchomości jest złożenie przez podatnika udokumentowanego prawidłowo wypełnionego wniosku wraz z załącznikami, do których zaliczono m.in. deklarację w przypadku osób prawnych i informację w przypadku osób fizycznych.

W myśl art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych zwolnienie z podatku od nieruchomości wprowadza organ stanowiący gminy. Zatem podatnik nabywa prawo do zwolnienia z mocy samej uchwały, po spełnieniu warunków, w tym zawartych w przepisach dotyczących

zasad udzielania pomocy publicznej de minimis, a nie na wniosek. Skoro podatnik nabywa prawo do zwolnienia z mocy uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, to organ podatkowy winien oczekiwać od podatnika zgłoszenia zamiaru korzystania ze zwolnienia, które będzie dokonane przez osoby prawne, jednostki organizacyjne i spółki niemające osobowości prawnej wraz z deklaracją na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy lub korektą deklaracji w trakcie roku, a przez osoby fizyczne wraz z informacją o nieruchomościach i obiektach budowlanych. Przepis art. 6 ust. 10 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, że obowiązek składania informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych oraz deklaracji na podatek od nieruchomości, o którym mowa w art. 6 ust. 6 i w ust. 9 pkt 1 (ustawy), dotyczy również podatników korzystających ze zwolnień na mocy przepisów niniejszej ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę Kolegium Izby oceniło, że postanowienia uchwały pozostają w sprzeczności z przepisem art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, a zakres wadliwych postanowień uzasadnia wyeliminowanie jej z obrotu prawnego w całości.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w sentencji uchwały.

Pouczenie: Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, w terminie 30 dni od daty doręczenia, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu.

Przewodnicząca
Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Poznaniu
(-) Grażyna Wróblewska